

Ministerium traadte til, maatte det være vanskeligt for Regeringen at løse Demokratiets Opgaver, saaledes som man netop ønskede, og saa hurtigt som man ønskede, men jeg forstod det dernæst ogsaa paa den Maade, at man rent bogstavelig talt vilde have Provisoriets Bo gjort op, og her vil jeg tillade mig at rette en Henstilling til den højtærede Regering, og jeg ved, at mit Ønske deles af de Vælgere i Præstø Amts 3die Valgkreds, som jeg har den Ære at repræsentere — der var 1518, der stemte paa mig, og jeg tillader mig at tale paa deres Vegne. Jeg vil henstille til Regeringen, at vi faa en samlet Opgørelse af, hvor mange Penge der fra Højres Side her i Landet er givet ud paa Trods af Loven, en Opgørelse af de ulovligt anvendte Midler. Jeg henstiller til den højtærede Regering, at den bogstavelig talt, saaledes som den udtrykte sig, og som jeg har Grund til at tro, at den mente, vil gøre os Provisoriets Bo op. Jeg beklager, at den højtærede Indenrigsminister ikke er til Stede; jeg er blandt dem, der have studeret hans Faders, afdøde Folketingsmand C. Bergs Virksomhed temmelig nøje, jeg har studeret hans Taler og hans politiske Artikler temmelig grundigt, og jeg har Gang paa Gang fundet Udtalelser fra den Mand's Side, der gik ud paa, at det var hans ærlige og alvorlige Mening, at den Dag, Venstre kom til Magten i dette Land, skulde Provisoriets Bo gøres op, og han føjede til: Det var ikke for meget, om de ministerielle Godser fik Lov til at springe. Jeg skal saaledes citere en Udtalelse fra et Møde, der blev holdtovre i Grejsdalen ved Vejle den 19. Juni 1885, hvor C. Berg efter Venstrebladens Referater udtalte: „Vi maa skrive de Karle op — ved de Karle forstod Berg Provisoristerne, de, der brød Grundloven — og have dem i Erindring som Folkefrihedens og Landets Fjender.“ Jeg er sikker paa, at de Hundreder, maaske Tusinder af Vælgere, der vare til Stede ved Mødet, troede fuldt og fast paa, at det var Bergs alvorlige Mening, at Provisoristerne skulde vi have i Erindring, og at vi ikke gjorde dem mere end deres Ret, om man lod deres Godser springe, naar vi atter fik Loven i Højsædet og Grundloven i Ære. Jeg har tidligere staaet paa en bedre Fod med den højtærede Konseilspræsident. Det er blevet behjælpet mig, at jeg en Gang har sluttet mig til Venstre, jeg var saa højt anskreven indenfor Reformpartiet, at jeg modtog J. C. Christensens lille Katekismus,

som han sender ud til Rigsdagsmænd af Reformpartiet, naar de skulle ud i en Valgkampagne og det undertiden kniber for dem at klare sig. Blandt de Skrifter, som J. C. Christensen ikke alene har udsendt som fortrolige til sine Venner, men som han har udsendt til Offentligheden — saa jeg røber ikke noget ved at nævne det —, er den lille Valgbog, som han udgav i 1895 forud for det Valg, der faldt umiddelbart efter Forliget, og der siger den nuværende Konseilspræsident, at Venstre vil nok tage Hensyn til Landstinget, men ligge paa Maven for Landstinget og paa Forhaand nedstemme sine berettigede Fordringer til et rent Minimum for at takkes de høje Herrer i Landstinget, det vil Venstre ikke. Men det forekommer mig, at netop det, som Konseilspræsidenten i 1895 sagde, at han ikke vilde, det er netop det, han gør, det er netop det, Regeringen gør, og det er desværre det, som Reformpartiet i denne Sal gør. Jeg nævnedes før C. Berg. Der er nylig rejst en Mindesten i Kolding for denne Mand, og der staaer paa denne Mindesten: „Gaa aldrig paa Akkord med Uretten“. Naar jeg nævner dette og samtidigt har udtalt et Ønske om at faa Provisoriernes Regnskab gjort op, saa er det, fordi jeg, hvis Regeringen ikke mener at kunne tage Hensyn til min Henstilling og skaffe os en ren og klar Opgørelse af, hvad der er ulovligt givet ud, og lægge den paa dette Tings Bord, saa derved forstaaer, at den nuværende Regering ikke holder sig det efterretteligt, som den Mand, hvis Arvtagere de ere, sagde, at man altid skulde holde sig efterretteligt, nemlig, at man aldrig skulde gaa paa Akkord med Uretten. Der kan maaske siges: Ja, men Forliget har jo for saa vidt afsluttet den provisoriske Periode, og Forliget har paa en Maade bevirket, at det Spørgsmaal er der ingen Anledning til at beskæftige sig mere med. Jeg maa maaske som nyt Medlem af dette Ting have Lov til at citere den Beslutning, der blev tagen i 1894, og som var den egentlige Forligsbeslutning. Deri staaer: „Hvert af Rigsdagens Ting forbeholder sig sin Stilling til og Folketinget sin Ret til at gøre Ansvar gældende med Hensyn til Spørgsmaalet om Befæstningsanlægene om København, et Forbehold, der overhovedet gælder alle ad provisorisk Vej truffne Foranstaltninger, og eventuelle Bevillinger, der staa i Forbindelse med de nævnte Anlæg, ere derfor kun at betragte som Udtryk for, at disse Anlæg nu en